

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в ній джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 9(124)
вересень 2023 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

БОЖІ ПРИСУДИ

дом на тих, які дозволяють собі робити беззаконня та наживатися на біді, руйнуючи країну зсередини. Але наша головна людська проблема полягає в тому, що ми більше здатні бачити гріх іншого, аніж свій. Ми звикли ділити гріхи на великі та малі, значні та незначні і т.п. Але згідно Слова Божого будь-який гріх в очах Божих є злочин. Справа в тому, що так званий «маленький гріх» є сходиною до більшого гріха. Ніхто не стає злочинцем раптово, все починається із незначних порушень, злочинів і т.д. Різниця полягає лише в тому, наскільки далеко людина дозволить собі зайти в таких речах. А далі вже диявол бере в оборот і спонукає виконувати його волю. Адже й в Слові Божому написано, що всі згрішили й позбавлені слави Божої. Проте, милосердя Боже вище за наше розуміння, тому світ і досі існує, Бог не допускає, щоб він був знищений. Написано, що Бог посилає свій дощ як на добрих, так і на лихих людей. А навіщо Він так робить, якщо лихі люди на це не заслуговують? Наприклад, дощі та сонце однаково зрощують врожаї як на українській, так і на російській землі. Хіба це справедливо? Чому Бог це допускає? Але Слово Боже пояснює, що доброта Божа веде всіх людей до покаяння, а не свідчить про байдужість Бога до гріха.

Наприклад, у книзі пророка Осії йдеться про Божий суд та про Божу любов. Ця книга була написана у VII ст. до н.е. Пророцтво Осії було останньою спробою Бога закликати конкретно жителів Ізраїля покаятися в постійному ідолопоклонстві та гріховності, перш ніж віддавати їх на суд

за гріхи. Книга була написана, щоб показати, що Бог любить навіть грішний народ і щиро бажає звільнити його від беззаконь. Але якщо народ вперто не підкоряється Богові і відкидає Його любов, то це тягне за собою трагічні наслідки. У цій книзі записані такі слова:

«Бо готовий суд у Господа з мешканцями цієї землі, бо нема ні правди, ні милосердя, ані знання Бога на землі.

Клятва та обман, душоубство, крадіжки та перелюб поширилися дуже, а пролив крові йде за проливом крові.

Тому-то заплаче ця земля, і вміватимуть усі, що на ній живуть, разом із звірами в полі й птаством під небом, а також і риба в морі загине.» (Ос.4:1-3).

Коренем гріха народу був брак пізнання Бога і Святого Письма. Злочини і насилля досягли критичного рівня, у країні панували страх та біда. Така закономірність: коли народ не визнає Бога і Його слово найвищим авторитетом, зростають злочини та насилля. Ці слова стародавнього пророка дуже актуальні і сьогодні, адже світ не змінився в кращу сторону за весь цей час.

Зі сторони Бога питання нашого гріха вже вирішене через жертву Ісуса Христа, а зі сторони людини питання гріха вирішується через покаяння та віру. Але покаяння має бути не на устах, а в серці. За Духа Святого Христос казав, що коли Він прийде у світ, то *«...докорить світові за гріх, і за правду, і за суд: За гріх – бо не вірують у Мене...»* (Ів. 16:8-9). Людською міркою, то який же це гріх, що просто не віриш в Ісуса Христа? Це ж ти нікого не вбиваєш, нікому не робиш зла. То що ж в цьому такого кримінального? Але якщо людина не вірить в Ісуса Христа, то вона автоматично робить Бога неправдомовцем. Тоді, якщо немає Бога, немає Його Закону та Слова, то немає й кінцевої відповідальності. Можна робити, все, що сам вважаєш потрібним. Ось так і робляться злочини, війни, геноциди і т.п. Адже Слово Боже таким не закон, вони не бояться Бога, тому що не можна боятися Того, про Кого кажуть, що Він не існує.

Бог є любов, Він любить кожну людину і бажає, щоб вона була із Ним у

вічності, адже саме для цього Він її створив. Воля Божа дуже чітко і зрозуміло викладена в Біблії. У першому посланні до Тимофія записано, що Бог *«хоче, щоб усі люди спаслися і до розуміння правди прийшли.»* (1 Тим. 2:4). Саме через те Бог робить усе можливе в житті людини, щоб повернути її до себе. Спершу Бог звертається до людини через Своє Слово, дає їй почути Євангельську звістку про спасіння, щоб отримати благословення. Але якщо людина не приймає Боже Слово, Його заклик, то Бог починає промовляти до неї через потрясіння. Приходять проблеми, труднощі, хвороби і т.п. І для багатьох людей це спрацює. Спочатку люди починають шукати допомоги в інших людей, але коли всі можливості вичерпані, тоді вони починають шукати Бога. Коли в Україні почалася війна, то багато людей, які вважали себе атеїстами, стали звертатися до Бога, молитися і радити іншим також це робити. Адже наше життя в Божих руках. Тільки Він може зберегти і захистити навіть від смертельної небезпеки. *«...Бог є світло, і немає в Ньому ніякої темряви.»* (1 Ів.1:5). Саме тому, коли темрява огортає нас, ми починаємо тягнутися до світла, шукати Його, кликати до Нього. У людини завжди є дві реакції на потрясіння. Одна – це прийти до Бога, довіритись Йому і прославити Його, а друга - похулити Бога, звинуватити Його у всьому. Але Слово Боже радить нам: *«Наблизься до Нього – і мир тобі буде; з цього прийде добро до тебе!»* (Йов. 22:21). Христос має владу і право не тільки прощати гріхи, але й знімати з нас провину і очищати та звільняти від гріхів. Він увійшов у небесне нерукотворне святилище зі Своєю святою кров'ю, яка стала заплавою за нашу вину. І тому в Ньому є законне право покрити всякий гріх. Через те в Біблії написано, що кров Ісуса Христа очищає та омиває нас від всякого гріха. А де немає вини, там немає і покарання, така людина непідсудна. Але для цього ми маємо прийти до Христа і попросити про це, тобто, виявити бажання.

Самий справедливий суд у Бога, але Його милість стоїть вище за суд. Божий суд – це не тільки поганий вирок, це також може бути виправдання. *«Тому й ти обернися до Бога твого; пильний милосердя і суд та уповай все на Бога свого!»* (Ос. 12:6).

Павліна Снівак

Слово Боже відкриває, що кожна людина буде зважена на Божих вагах відповідно до того, що вона робила, проживаючи на землі, - добре чи лихе. Якщо від людського суду можна відкупитися, то з Богом такі речі не пройдуть. У Святому Писанні вказується на те, що все наше життя і всі наші справи - як добрі, так і лихі - записуються у Бога: *«Але богобійні люди ось як говорять один одному: «Вважає Господь і чує все, та й перед обличчям Його списується пам'яткова книга про тих, які страх Господній мають і шанують Імення Його.»* (Мал.3:16). Апостол Іван також у своїй книзі Об'явлення описував Божий суд над усіма людьми, який він бачив *«І бачив я великий білий престол і Того, Хто сидів на ньому, від лиця якого втекла земля і небо, і місця не знайдено їм. Також бачив я мертвих, малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги; і ще інша книга розгорнулася, що є Книга Життя. І суджено мертвих з того, що написано в книгах, згідно з їхніми вчинками.»* (Об. 20:11-12). Тобто, за своє прожите життя та за всі вчинки ми відповідатимемо перед Творцем, оскільки саме Він дав нам життя і має повне право вимагати від нас звіт про те, як ми його прожили, як ми ним розпорядилися. Від того, як ми провели своє життя, повністю залежить наша доля у вічності. Якщо ми служили Богу, виконували Його волю, якщо саме Він був нашим Законодавцем, то ми і у вічності будемо разом із Ним. А якщо ми жили так, як самі вважали за потрібне, самі встановлювали закони та правила свого життя, тобто, самі були собі богом, то ми фактично виконували волю диявола, бо саме він являється автором такої свободи й незалежності від Бога. Люди часто нарікають на Бога, мовляв, куди Він дивиться і чому Він нічого не робить, адже стільки зла у світі, стільки невинних смертей. Так кажуть, тому що не знають правди Божої, ані Його Писання. У Бога все зафіксовано до найменших дрібниць і визначена обов'язкова відплата кожній без виключення людині.

Зараз, у такий важкий для нашої країни час, ми щодня чуємо і бачимо дуже багато трагічних новин. І вони приходять не лише з фронту, де ведуться бойові дії. На жаль, відкривається також і багато зла, що чиниться всередині країни. І багато людей запалюються справедливим гнівом та осу-

ЧОМУ Я ВІРЮ?

Роберт А.Лейдло, засновник великої торгової компанії Фармерс Трейдінг Компані, був широко відомий, як процвітаючий бізнесмен. Він народився в Шотландії у 1885 році. Коли Роберту виповнився рік, його батьки емігрували до Нової Зеландії. У 23 роки Лейдло зайнявся бізнесом, пов'язаним з доставкою товарів поштою в місті Окланд. Заснована ним справа швидко зросла в цілу мережу магазинів у багатьох містах Нової Зеландії. Сьогодні це велике підприємство нараховує більше, ніж чотири тисячі чоловік. Турбота про співпрацівників спонукала Роберта Лейдло написати цю книгу як свідцтво його християнської віри. «Чому я вірю» побачила світ більше як на 30 мовах, що перевищує 50 мільйонів екзмплярів. Ця книга допомогла багатьом людям повірити в Бога. Блискучий проповідник та авторитетний лідер, Роберт Лейдло був названий Біллі Гремом «одним з найвидатніших проповідників світу».

(Пропонуємо вам уривки з цієї книги — ред.)

Чи достовірне християнство?
Чи є Бог?

Чи потрібний Він людині?

Чи правда те, що написане в Біблії?

Чи відповідальна людина перед Богом
Як отримати Його прощення?

У пошуках сенсу буття людина намагається пізнати світ і знайти своє місце у суспільстві.

Розмірковуючи про життя, опираючись на розумне логічне мислення, автор цієї книги зробив ряд висновків, які остаточно переконали його у вірі.

Отже, Роберт Лейдло переконаний, що Бог є, він вірить у вчення Біблії, в Ісуса Христа, у спасіння та цілеспрямоване християнське життя.

Уявіть собі юнака, який надіслав у подарунок своїй нареченій діамантову каблучку у пластмасовій коробочці. А тепер уявіть його здивування, коли через декілька днів при зустрічі наречена сказала йому: «Ах, коханий, надзвичайно чудову коробочку ти мені прислав; я її заховала у надійному місці, щоб з нею, бува, чого не трапилось».

Кумедна ситуація, чи не так? Але хіба не настільки ж безглуздо, коли люди витрачають силу-силенну часу та сил на потреби тіла, піклуючись, так би мовити, про «футляр» і нехтують «діамантом» - нетлінною душею, про яку в Біблії сказано, що вона, на відміну від тлінного тіла, буде жити вічно.

...Цінність душі – безмежна... Сам Господь сказав: «...Яка користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить?» (Мар.8:36).

Отже, для Христа людська душа цінніша за весь світ. Ось я і хотів би поговорити з вами про деякі речі, які мають пряме відношення до вашої безцінної власності – душі.

Чи є Бог?

Чи правда те, що написане в Біблії?

Чи відповідальна людина перед Богом?
Як отримати Його прощення?

Ось проблеми, які постали перед тим, хто серйозно замислюється над майбутнім. Я твердо переконаний, що Бог є. У минулому я неодноразово намагався, опираючись на «докази розуму», довести, що Його

немає, і переконав себе у своєму невір'ї, але знову і знову, в найважчі хвилини життя, внутрішній голос підказував мені, що Він є.

Так, я твердо знав, що, в крайньому разі для мене, Бог живий. І, дивлячись на оточуючих, я бачив, що багато хто з них шукає Бога під впливом того ж внутрішнього голосу.

Все ж такі є люди, які не вірять в Бога, але не вірити важче, ніж вірити. Думати, що мертва матерія породила життя, життя — розум, а розум — совість, серйозно вважати, що з хаосу випадковостей виникли дивовижні закономірності природи — означає бути не повірним, а попросту легковірним.

...Всесвітньо відомий експерт в галузі статистики Джордж Геллап одного разу заявив: «Я можу довести існування Бога за допомогою теорії ймовірності. Візьмемо хоча б людське тіло. Ствердження, що всі його функції випадкові — жахливе з точки зору статистики».

Навряд чи знайдеться хоч одна розумна людина, яка захоче заснувати своє майбутнє на «статистичній химері». Недаремно в Біблії сказано: «Безумний говорить у серці своїм: «Нема Бога!» (Пс.14:1).

...Для вас цілком очевидно, що наявність творіння передбачає існування творця, і, якщо ви бачите витвір людського розуму на зразок літака, ви, звичайно, переконані, що він був запланований людським розумом і зроблений людськими руками.

Але все ж такі у світі є достатньо освічених людей, які стверджують, що всесвіт виник сам собою з небуття. Вони не визнають ніякого Вищого Розуму, заперечують Бога та сповідують віру в закони природи.

...Кожний розсудливий людині зрозуміло, що природа складається з ряду причин та наслідків, причому кожний наслідок є причиною наступного, а кожна причина — наслідком попередньої. З цього логічно випливає, що в причинно — наслідковому ряді повинна бути якась перша причина, без якої не було б першого наслідку. Ця причина і є Бог.

Люди відкрили багато законів електрики, але ще й досі найвидатніші уми не можуть пояснити, що це таке. Однак, в існуванні електрики ніхто не сумнівається, оскільки ми постійно стикаємось з її про-

явами в промисловості та побуті. Достоту, хоч мені невідома сутність Бога, я не можу в Нього не вірити, тому що бачу Його прояви в усьому.

Доктор Вернер фон Браун (1912-1976), директор НАСА, винахідник ракети, яка вивела на орбіту перший американський штучний супутник, одного разу сказав:

«...Чим глибше ми пізнаємо таємниці буття, тим повніше наше переконання в тому, що всяке досконале творіння повинне мати свого Творця. Таке організоване, дійсно врівноважене, величне творіння, як всесвіт, може бути лише втіленням Божественного задуму».

Видатний біолог Едвін Конклін досить влучно підмітив, що «ймовірність суто випадкового виникнення життя можна зрівняти з тим, що в результаті вибуху у друкарні літери впадуть на папір у визначеному порядку і самі собою надрукують енциклопедичний словник».

Але, врешті-решт, Бог є незалежно від того, віримо ми в Нього чи ні. І причина невірства зовсім не в тому, що вірі заважають докази розуму — просто людина, яка мислить, розуміє: якщо Бог є — ми повністю відповідальні перед Ним, і для багатьох ця думка неприпустима.

Для більшості, що знайшли «притулок» в атеїзмі або в агностицизмі, невіра дозволяє уникнути усвідомлення найважливішої життєвої реальності — відповідальності людини перед своїм Творцем, і частіше всього невіра — наслідок неспроможності, а небажання вірити.

...Щоб впізнати Бога, зрозуміти Його бажання та мету, необхідно, щоб Він узяв ініціативу на Себе і хоч частково відкрився людям.

Зі всіх існуючих у світі книг лише одна, що розповідає нам про Бога і Його промисли, є Божественним відкриттям. Книга ця — Біблія — має таке важливе значення, що необхідність вивчати її очевидна.

Отже, як радив Френсіс Бекон (видатний англійський філософ XVI ст. -ред.), для того, щоб нічого заздальгідь не приймати і не відхиляти, а спокійно все зважити і роздивитись, давайте звернемося до цієї надзвичайної книги.

Передусім, ми повинні уважно прочитати Біблію, адже неможливо судити про те, чого не знаєш. Ми повинні, як хороший суддя, не обмежуватись поверхневим розглядом, а «співставити свідчення», зважити кожне слово і знайти його істинну суть.

ЩО ВІЗЬМЕШ ІЗ СОБОЮ?

Мій інтерес. А що я буду з цього мати? Яка моя вигода?

Людська природа так влаштована, що ми автоматично задаємося такими питаннями перед початком будь - якої справи.

Пересічна людина все життя працює, щоб забезпечити себе, свою родину і по можливості залишити щось після себе. Це про відповідальність та про обов'язок. Більше того, це також являється благословенням, даром Творця, якщо людина спроможна власними зусиллями, як фізичними, так і розумовими, годувати себе та свою сім'ю.

Господь зовсім не проти того, щоб ми думали про свої фінанси, про благоустрій та добробут наших близьких. Окрім того, ми можемо мати радість серед цієї буденності та прославляти Господа вдячними серцями.

«І отож, як котрий чоловік їсть та п'є і в усім своїм труді радіє добром, це дар Божий». (Еккл 3:13)

Проте, варто досліджувати своє серце: чим для нас являється праця, фінанси, матеріальні цінності? Ми використовуємо їх для того, щоб жити, чи живемо, щоб набувати все більше? Будьмо чесні із собою - ми володіємо речами чи ВОНИ нами?

У Біблії сказано: «...а хто цьогосвітнім користується, поведеться як би не користувались, бо минає стан світу цього». (1е Кор. 7: 31)

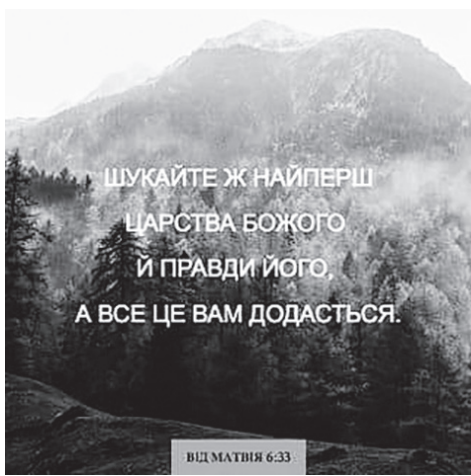
Радикально важливим для нас є те, щоб тримати свій фокус на Господі, спрямовувати свій погляд вгору, служачи Творцеві, значно більше шукати вічного, аніж земного.

Пам'ятай, друже, що лукавий буде використовувати будь - які доступні методи

для того, щоб відірвати тебе від Вічного Творця, щоб зробити тебе пасивним та надто зайнятим для діла Божого.

А правда в тому, що лиш прийшовши до Господа, людина може здобути гармонію у своїх трудах, прагненнях та цінностях.

«Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться» (Мат: 6:33).

Відомий та правдивий вислів: «Якщо Господь буде на першому місці, то все інше буде на своєму».

Одна з найгірших помилок – вважати, ніби щастя полягає у матеріальних речах. Можливо, вони й здатні дарувати радість, проте лиш поверхневу. А по завершенню короткого часу, ми знову ж таки усвідомлюємо порожнечу життя, якщо в ньому немає Бога.

Один діючий військовослужбовець

ділився роздумами після перебування на лінії фронту. Він сказав, що ми все життя турбуємося про якісь дрібниці... Ще чогось не вистачає, ще щось потрібно. А коли настає питання життя і смерті, ми усвідомлюємо, що все по - справжньому важливе можна зібрати в один чемодан. Аби лиш врятувати життя.

Важкі часи нагадують, що земне життя - вкрай непередбачуване та крихке. А як щодо життя вічного? Що ми візьмемо туди?

Якщо ми непокоїмося речами, необхідними для земного існування, то наскільки більше треба піклуватися про те, що ми візьмемо у вічність...

«Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть» (Мат. 6:20).

Розуміння того, що ми не заберемо жодних матеріальних речей у вічне життя, дає поштовх пошуку балансу цінностей. З одного боку, християнин продовжує піклуватися про матеріальну частину, а з іншого - приходить розуміння того, що це лиш частка життя, а жодним чином не сенс та не основа.

«Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правіці» (Кол. 3:1).

Мудра людина вчиться на прикладі інших. Поглянь, скільки було «могутніх», сильних та багатих у цьому світі. Проте їх земний шлях скінчився. І що їм з усього, чим вони володіли чи насолоджувалися на цій Землі?

«Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить?»

Те велике значення, яке має Біблія, є достатньою причиною для того, щоб витратити необхідний час для вивчення її 66 книг, написаних, в крайньому разі, сорока різними людьми на протязі 1600 років.

Частина Біблійних авторів була високоосвіченими людьми, частина отримала лише початкову освіту, серед них були царі і пастухи, жили вони в місцях, розкиданих від Риму в Європі до Вавилону в Азії.

Здавалося б, така різноманітність авторів, періодів та умов повинна була б породити деякі протиріччя. Але саме тому єдність біблійних книг - вражаюча, бо кожна книга органічно пов'язана з рештою.

Розмірковуючи над цим, я все більше утверджувався в істині, що «... пророцтво ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим» (2 Пет.1:21).

Ці слова знаходили своє підтвердження в міру того, як я читав пророцтво за пророцтвом у Старому Заповіті. Всі вони виконалися з вражаючою точністю через віки.

Наприклад, у книзі пророка Ісаї(53) з найменшими подробицями розповідається про смерть Ісуса Христа за 700 років до Його розп'яття.

Таким чином, читання Біблії заперечує невіру. Я хотів бути чесним із самим собою і визнав, що не вірити важче, чим вірити. Більше того, я сказав собі: «Я вірю, що Біблія — це Слово Живого Бога, і я не можу пояснити її інакше», але ця заява поставила мене перед серйозною проблемою. Справа в тому, що Біблія встановлює певний рівень праведності, якої я не досяг, а все, що не досягає цього рівня — гріх. Кажучи іншими словами, це означало, що я — грішник.

...Моя совість і мій здоровий глузд примушують мене визнати, що я не відповідаю Божественному рівню праведності і тому я — грішник в Його очах. І коли я зрозумів, що я грішник, тоді мені відкрився зміст слів: «...Душа, що грішить, - вона помере» (Єзек.18:4)

...Саме так, я порушив закони, встановлені Богом, і підлягаю притягненню до суду за цими законами, які діють у вічності. Я зрозумів, що зовсім неважливо, що з цього приводу думаю я або оточуючі. Підставою для засудження є те, що сказав Бог, а не те, що кажуть мої друзі. Більше того, оскільки ми всі згрішили, марно шукати допомоги в інших, бо всі люди недосконалі і гідні засудження, як і я.

Але Біблія, яка відкрила мені очі на мій гріх, дала мені одночасно надію, розповівши про Ісуса Христа, Сина Божого. Біблія пояснює, що Христос — Син Божий, і що Він, єдиний безгрішний і святий, віддав Своє життя, щоб спокутувати наші гріхи і звільнити нас. Сам Ісус каже в Євангелії від Івана: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, Щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів.3:16).

(продовження в наступному номері газети)

Або що дасть людина взамін за душу свою? Бо прийде Син Людський у славі Свого Отця з Ангелами Своїми, і тоді віддасть кожному згідно з ділами його» (Мат. 16:26, 27).

З нами Той, Хто більше усього матеріального та взагалі усього, що ми можемо уявити. Він дарує нам безцінне: спасіння та вічне життя.

Але з чим ми прийдемо до Нього? Проживаючи кожен день, що ми виносимо з нього?

Чи задоволений Бог тим, що я роблю, як я живу?

Якщо подивитися на речі з перспективи вічності, то багато що втрачає значення. Так багато змінюється у нашому сприйнятті.

На протязі життя людина багаторазово переконується у тому, наскільки воно коротке... всього лиш **«Пара, що на хвилю з'являється, а потім зникає!...»** (Як 4: 14)

Виходячи з цього, мудро буде присвятити цей короткий проміжок тому, що справді важливо. Тому, що матиме значення у вічності.

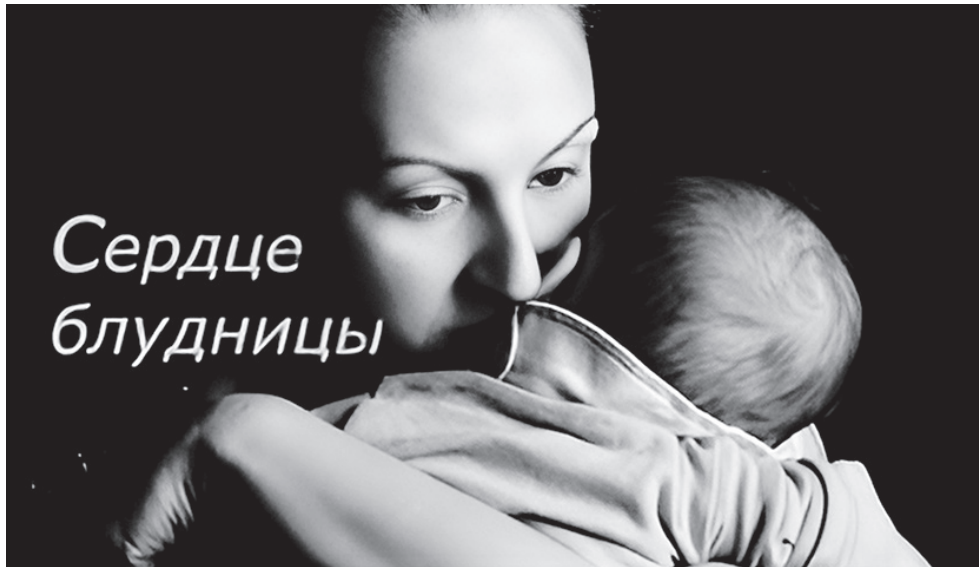
І нехай не в кожного це будуть справи грандіозного масштабу. Але нехай це буде рівно стільки, скільки у твоїх силах.

«Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть» (Мат. 6:20).

Найкраща інвестиція свого часу, сил та ресурсів - у служінні Живому Богу. Перегляньмо те, що ми складаємо у вічність. Ми не знаємо, коли опинимось перед Господом. Піклуймося ж нині, щоб прийти туди з добрим плодом.

Благословінь

Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

Сердце блудницы

(Рассказ основан на реальных событиях)

Отец Евгений не был святым. Он был просто человеком.

И, как и все люди, он совершал ошибки и поступки, за которые ему было стыдно. Но он старался, очень старался быть хорошим священником. И, поверьте, у него это получалось. Уж я-то знаю.

– Но, знаешь, хорошо, что есть пам’ять. – говорил он. – Ты уже при-знал, покаялся, встал, отряхнулся, а все равно перед глазами встают картинки из прошлого. Где ты был неправ, струсил, смалодушничал, мимо горя чужого прошёл. Да что там – свиный был.

Это нужно, полезно вспоминать, чтобы опять совесть кольнула и никогда уже не повторять...

Верку не забуду никогда... Молодой я тогда был, дурной... Давно это было.

В том маленьком городке многие её называли Верка-потаскуха. Отца у неё не было, мать – пьяница. То и дело меняла таких же пьяных кавалеров. В итоге кто-то из них ударил её бутылкой по голове. И умерла Анджела – так звали мать.

Верка осталась с бабушкой. Ещё со школы пошла она по кривой дорожке. Сначала спала с какими-то похотливыми сальными мужиками за ужин в дешёвом кафе, потом – за шмотки. Иногда и денжат могли ей подкинуть. Нет, была у неё и нормальная работа – на рынке торговала мясом. Но все знали, что и другое продать она может. Когда Верке было восемнадцать, умерла бабушка. Не выдержало сердце, изболевшееся сначала за дочь, потом за внучку. И осталась она одна. А потом забеременела. От кого – сама сказать не могла.

– Рассказывала мне Верка, что тогда это известие о беременности как молнией её ударило, – вспоминал отец Евгений.

– Ведь спала она со всеми подряд не от жизни хорошей. Что мать её делала, то и она. От осинки не родятся апельсинки. Только не пила, в отличие от матери. До тошноты насмотрелась на попойки. А ещё хотела от одиночества убежать. Только не знала – как. Не научили её.

Ни о каком аборте даже не думала. Хотя врачи сразу сказали: «Тебе-то зачем?» И занимались Веркой особо не хотели, брезговали.

Но все равно ей было, что они там говорят. На обследования не ходила. Думала о том, что наконец-то закончится её одиночество, будет любить этого ребёнка, и он её будет любить. И станет теперь у неё в жизни всё по-другому. Не как у них с матерью.

– Странно, да? Но ведь даже «потаскухам» нужна любовь. Блудницам последняя. Она всем нужна. И ведь, Лен, подумай, что-то внутри у неё было чистое, настоящее, раз малыша оставила. Мы, люди, ведь оболочку только видим... А сердце видит Господь.

... Но тогда, в начале истории, этого никто не знал.

И в один из дней завалилась к ним в храм совершенно пьяная Верка. Она то рыдала, размазывая по опухшему лицу дешёвую тушь, то заходила каким-то зловещим сумасшедшим хохотом. И толкала перед собой коляску, в которой лежал её, наверное, уже трёхмесячный малыш.

«Верка-потаскуха», – прошелестел по храму испуганный старушечий шёпот. Кто-то побежал за сторожем – вывести девушку побыстрее. Стыд-то какой! Блудница бесстыжая в доме Божиим. Кто-то попытался оттеснить её к выходу. Там и наткнулся на них отец Евгений.

Молодой батюшка был не в духе. Дома болела дочь, нервничала матушка, они сильно поругались. А тут ещё крестины, и он опаздывает. И Верку-потаскуху ещё нелёгкая принесла.

Да, он знал, кто это.

Зачем Вера тогда пришла впервые в храм, она и сама не понимала. Наверное, потому что некуда было идти. Она почти ничего не говорила и все так же то смеялась, то плакала. И заглядывала отцу Евгению в глаза, как будто ждала чего-то, что хоть немного облегчит её невыносимую боль.

А болеть было чему.

– Я смотрел тогда на её ребёнка, – вспоминал батюшка, – и чувствовал, что у меня волосы становятся дыбом. Это был настоящий уродец. Какая-то бесформенная голова, всё как-будто не на своих местах. Вера сказала, что он ещё и слепой.

«Почему? – спрашивала она меня заплетающимся языком. И перегаром от неё разило противно так. – Делать-то что?»

Отец Евгений замолчал и несколько раз вытер ладонью лицо. Как будто хотел смыть навязчивое воспоминание. Но оно не уходило.

– А я... – опять заговорил он и схватился за голову. – Знаешь, что сделал тогда я? Я же знал про её похождения, городок-то маленький. Я сказал: «А что ты хотела? Всю жизнь грешила, теперь всю жизнь терпи! Пойди проспись сначала, потом поговорим».

И пошёл по своим делам. Понимаешь, Лена?! По своим делам пошёл! Мимо прошёл...

– А разве не так? Разве не за грех? – спросила я.

– Так или не так, знает только Господь!

... Вера тогда молча повернулась и, шатаясь, пошла прочь со своей коляской. Тяжело, медленно, как будто придавленная бетонной плитой. Это была какая-то чёрная безысходность. Она шла в пустоту. А сзади шипела какая-то бабушка: «Ишь, удумала! Пьяная припёрлась. И хохочет ещё...»

Сторож Степан шёл за Веркой по пятам. Как будто боялся, что она вернётся.

И гнала, гнала её какая-то волна прочь от храма. Да что там от храма – из жизни. Нет ей места в жизни этой. Нет!

Отец Евгений обернулся и посмотрел ей вслед. Вроде бы всё правильно сказал, но жгло всё внутри.

«Не вернётся ведь, – шептало сердце. – Ну, значит, не нужен ей Бог. Ладно, пора крестить».

– Я ни бабушке той шипящей ничего тогда не сказал, ни Степану, Лен, – почти простонал отец Евгений. – Почему? Да не до того мне было. Чиновник большой сына крестил. Спонсор. Опаздывать нельзя.

Ночью отцу Евгению не спалось. Он ворочался в кровати, вставал, уходил на кухню, возвращался...

– Ты чего не спишь-то? – сонно пробормотала матушка его, Ирина.

Он рассказал. Она помолчала, встала, вскипятила чайник и долго они сидели тогда на кухне.

Вспоминали, как «залетела» без мужа двоюродная сестра матушки. И как ни уговаривали они её, сделала аборт. А ведь и деньги были, и работа. Как бросила в роддоме дочь с гидроцефалией их знакомая.

«Я не буду матерью инвалидки!» – сказала она тогда. И муж хороший, и дом – полная чаша, и всё равно.

– А девочка эта, блудница, на самое дно опустившаяся, и родила, и не бросила. Не оправдываю её, но посмотри – сердце-то любящее, чистое.

– Ты ж говоришь, больной очень ребёночек. Понятно, что больно ей, страшно. Вот и пьёт. А ты ей про грех и расплату. Про «проспись»... Согреть её надо было сначала, обнять, пожалеть, поплакать вместе с ней. Она же за этим пришла. За соломинку хваталась. А там, глядишь... Эх, батюшка... Ладно, идём спать, тебе рано служить...

Утром отец Евгений пришёл в храм

задолго до службы. Там уже была Лидия Ивановна – одна из старейших прихожанок. Она почти всегда была в храме. Уходила позже всех, приходила раньше. А иногда и ночевать оставалась – в строительном вагончике. Нечего ей было дома делать после того, как потеряла одного за одним сына и мужа. И сама еле выжила. Спас её тогда отец Евгений. Но это уже другая история.

– Лидия Ивановна, здравствуйте! Вы Верку знаете? Ну эту...

– Благословите, батюшка. Да кто ж её не знает!

– А где она живет, знаете?

– Где живет, не знаю, но сейчас спит она у меня дома с Мишуткой своим-бедолажкой. Я и питание ему купила.

Вчера вослед уходящей Верке смотрел, задумавшись, не только отец Евгений. Смотрела и Лидия Ивановна. Услышала она случайно их разговор и пошла следом за еле волочащей ноги женщиной с её коляской.

– Вера, Вера, постой! Верка остановилась и зло посмотрела на неё мутными глазами.

– Что, тоже про грехи? Сама знаю...

Лидия Ивановна помолчала, а потом обняла эту пахнущую водкой молодую женщину и начала гладить по голове. Как когда-то своего сына.

Верка сначала пыталась вырваться, а потом обмякла и прижалась к Лидии Ивановне. Как мечтала всегда прижаться к матери, но не обнимала та её. И разрыдалась. И рыдала, рыдала. Как ребёнок.

– Он, он-то за что страдает? Это из-за меня, да? Из-за меня? Я же хотела всё по-другому. Жизнь изменить хотела, счастливым его сделать. Любить! А он вон какой, Мишутка мой. Врачи говорят, долго не протянет. Ест из шприца. Не видит. Лицо вон, как через мясорубку...

– Ты уже изменила жизнь, девочка, – прошептала Лидия Ивановна. – Ты просто сама ещё не понимаешь. И люби его, люби. Ему это нужно. И тебе тоже. «Девочка»... Так Верку не называла даже мать. А потом все только и звали потаскухой. Она плакала и плакала... И как будто легче ей становилось.

Лидия Ивановна позвала Веру к себе. «Чайку попьём, отдохнёшь, помоёшься». Чувствовала старая женщина, сама пережившая нечеловеческое горе, что, отпусти она её сейчас, она не только не вернётся в храм, но произойдёт что-то страшное.

... Лидия Ивановна тихонько закрыла за собой дверь. Отец Евгений сел рядом с Веркой на кровать.

– Прости меня, Вера, – не то я вчера сказал, не о том, – долетели до неё тихие слова батюшки.

Вера рассказывала ему, как родила, услышала тихий писк и как будто солнце для неё взошло. «Всё, всё будет теперь хорошо!» – думала она. А потом были слова врачей про то, что урод, что смертник, кто-то даже про «неведому зверушку» сказал. И даже показывать ей сына не хотели. Никому и в голову не могло прийти, что «потаскуха» такого ребенка-урода не бросит.

Рассказывала, как в реанимацию к нему рвалась, а её не пускали:

«Иди уже домой. Родила нам тут...». Как ничего не говорили – почему такой. «Шляться надо было меньше», – и всё.

– Мне страшно на него было смотреть, больно. Непонятно, как жить. Но бросить-то как?! Живое же... Уж какой есть. Сама виновата.

Из роддома врачи провожали её молчанием.

– Надо же... Кто бы мог подумать, – сказала вдруг старенькая акушерка. – Тут здоровых бросают. А эта...

Рассказывала Вера, как дома пила с горя. Впервые в жизни. В себя приходила, только когда Мишутка от голода кричал.

Молоко у неё пропало, и она давала ему дешёвую смесь. Сил сосать у него не было, и она кормила его из шприца, как научили в роддоме. Он срыгивал, а она опять кормила. И так часами.

Как гулять с ним не выходила, людей боялась. Как из окна с сыном чуть не выбросилась.

Жить-то как и на что? Но что-то остановило её.

– А я, Лен, сидел, слушал всё это, и мне казалось, что я прикоснулся к чуду, – говорил отец Евгений. – Вот грешница передо мной, выдавшая виды, прожжённая, всеми презираемая. Нами – такими чистыми, порядочными.

А ведь шелуха всё это, случайное, наносное. Под этой грязью – сердце, светлое, доброе. Смелое сердце, которое не побоялось нощу такую на себя взвалить. Ни на секунду ведь не задумалась она аборт сделать или бросить

своего Мишутку. А ведь никто от неё не ожидал.

Как же мы ошибаемся в людях, Лен. Как ошибаемся! Это так страшно! Душа какая у неё! Больная, а живая, любящая! И я со своим: «Нагрешила...». Ох, Господи!

А ещё вспоминал отец Евгений слова своего старенького духовника из Лавры: «Сначала полюби, образ Божий в чловеке увидь, а потом учи! Слышишь, сынок! Полюби! Самого последнего грешника! Тогда сердце тебе правильные слова подскажет, не казённые. Мы же, священники, иногда что-то умное, духовное скажем и пошли своей дорогой. Дела... А боль и горе человека не видим. Прошли мимо этой боли и забыли. И пропал человек. Окаменела душа. А ведь он к нам как ко Христу пришёл. Всегда помни об этом! Не дай Бог мимо горя пройти, оттолкнуть. Не дай Бог!»

На следующий день несколько женщин из храма отца Евгения убирали в Веркиной захлавленной квартире. Рассказал он им всё. Кто-то принёс старенькую детскую кроватку, белье, ползуночки. Матушка Ирина отдала коляску. Скинулись на памперсы, на питание. Медсестра Валентина Петровна, прихожанка, через день заходила проведать Мишутку. Девчонки с клироса забегали с ним погулять.

Верка сначала все больше лежала и плакала. А потом начала в себя приходить. Подолгу на руках с сыном сидела, что-то говорила ему. Целовала в невидящие глазки, в изуродованное лицо. Ловила мимолётную его улыбку.

И страшно ей было, и хорошо. Что-то незнакомое, горячее подкатывало к горлу и заставляло биться сердце. Она, наконец, была нужна. И был тот, кого она любила.

– Да, любовь всем нужна, – повторил отец Евгений.

... Мишутка умер в десять месяцев. Рано утром. Так же у Верки на руках. Когда в обед зашла к ним Валентина Петровна, она все так и сидела с ним. Что-то бормотала и целовала, целовала. В глазки, в носик.

Еле забрали у неё маленькое тельце. Хоронил мальчика приход. Верку увезла скорая. Подумали все, что сошла она с ума.

– Но ничего, через месяц выкарабкалась, – рассказывал отец Евгений. Мы её сначала у себя с матушкой поселили. Все равно боялись, что сделает с собой что-то. В храм с собой за ручку водили. Одну не оставляли. А потом она домой ушла. На рынок свой вернулась. Но в церковь приходила, в трапезной помогала. На могилку каждый день бегала. К тому, кому она была нужна. И кто ей был нужен. Иногда срывалась, пила...

Много всего было за это время. Больше десяти лет прошло. Долго рассказывать.

– А сейчас она как? Посмотреть бы на неё.

– Так ты же её видела.

– Я?

– Помнишь, в прошлом году к отцу Димитрию в село на храмовый праздник ездили? Она же тебя своими варениками угощала... Что глаза-то вытаращила? Верка это была.

... Я вспомнила ту женщину. Полную, красивую, тихую. Мирную. Да, она была именно мирной. Рядом с ней было тепло.

Отец Димитрий тогда хвалился, что Вера – их храмовый повар и лучше во всей епархии не найти. Мужа её вспомнила, тоже тихого, молчаливого. Вроде Игорем звали. Он староста в храме. И трое пацанов у них.

– Это его дети. Он вдовец. Как-то заехал к нам на приход и пригласилась ему Верка. Она долго поверить не могла. Грязной себя считала, потаскухой. Да и люди шептали ему:

«Ты что, она же...».

Но упрямый он, не слушал никого. Теперь вот семья. Молчун он, тихий, но не дай Бог кому косо на жену взглянуть.

– Да и не смотрит никто. Забыли все давно. Только я вот помню. И стыдно мне, и больно. Прошёл я тогда мимо Веркиного горя. И если бы не Лидия Ивановна, что было бы?

– Страшно, Лен! Страшно! Как же легко погубить человека! Просто пройдя мимо. А у него же тоже душа, у самого пропащего грешника. Увидеть её надо – душу эту. Легко погубить, да. Но и спасти легко. Как Лидия Ивановна. Просто согреть. Поплакать вместе. Не на шелуху смотреть, а на сердце. Не бояться испачкаться. Сердцем сердца коснуться.

Полюбить. Любовь меняет всё. Жизнь, мир, судьбы. Она всё может. Главное – не оттолкнуть!

Елена Кучеренко
(взято из интернета)

МУДРІСТЬ

може стати демонською. Як написано – де трупи, там збираються орли. Там, де є гріх, непорядкованість, пожадливість, гордість – питання тільки часу, коли приїде демонська мудрість. Якщо людина не розбереться з цим і не попросить прощення у Бога, не розкається і не прийме справжню Божу мудрість, рано чи пізно приїде демонська.

Апостол далі каже: «...де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ!». Буває, що збираються багато спеціалістів, а робота не робиться, не можуть дійти згоди, сваряться, заздрять один одному, не можуть об'єднатися, не можуть нічого зробити... Яків перераховує: «А мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів, безстороння та нелукава.» (Як.3:17). Це та мудрість, що має чисті наміри. Нapisано – блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать! Коли в серці людини немає лукавства, коли серце людини чисте, вона здатна бачити Бога навколо себе, вона здатна побачити Його справи у своєму житті і сказати «Господи, я дякую Тобі за те, що Ти сьогодні дав мені прокинутись, за те, що на сьогодні ти благословив мене, і я маю, що їсти, маю, де жити, маю все необхідне!». Така людина бачить Бога у кожному своєму дні. І я бажаю, щоб ми всі бачили Бога кожен день у своєму житті. Ця мудрість – чиста і спокійна – має здатність тримати наші емоції під контролем. Вона не кричить, вона не надимається, вона контролює, вона знає, коли треба щось сказати.

Є велика різниця між знанням і мудрістю. Людина може мати безліч знань у різних сферах – прямо ходяча енциклопедія, а мудрість – це здатність застосовувати ці знання в певний час, відчувачи, коли, що і як треба сказати. Треба мати підхід до людей. Ми по-різному говоримо з дітьми та дорослими, чужими та близькими людьми. Так і тут: мудрість знає, розуміє, має відчуття такту, вона тактовна, спокійна, вона не виставляє свої емоції напоказ. Вона не буде гніватися через міру, і якщо і прогнівається – зможе себе втримати під контролем. Тому апостол Павло каже: гнівайтесь, але не грішіть. Не дозволяйте, щоб ваші негативні емоції, ваш гнів керували вашими словами та вчинками, тим, як ви будете розмовляти з людьми, що будете робити. Гнів – це нормальна, природня реакція, але гріх виникає тоді, коли ми дозволяємо гніву керувати нами.

Далі: мудрість спокійна і лагідна, вона підбирає правильні слова. Вона знає, як підійти та потішити, знає, які слова треба сказати людині, яка сьогодні страждає, якій боляче. З такою мудрістю приємно бути разом, до неї тягнуться. До мудрої людини завжди тягнуться, з нею хочеться поспілкуватися, побути поруч, спитати поради, тому що атмосфера навколо неї приваблива... Ми відчуваємо силу мудрості, яка є спокійна, лагідна, покірлива.

Мудрість розуміє межі своєї відповідальності, розуміє, що Бог установив владу над нею. Пам'ятає, як сот-

ник прийшов до Ісуса і каже: «Скажи тільки слово, бо і я людина підвладна, і людей під собою маю, і коли я наказую – те вони і роблять». Людина, яка має справжню мудрість, розуміє владу і розуміє, кого над нею поставив Бог, і вона цій владі покірна. Вона може мати більш знання, більший досвід, але вона покірна. Вона знає, коли треба підійти і сказати: «А давайте наступного разу зробимо трішечки по-іншому», а не так: «Ви всі тут неправильно робите, я один знаю, як треба робити!». Буває таке, правда? Мудрість небесна розуміє, що є Богом встановлені інститути влади, і вона кориться їм.

Вона повна милосердя і добрих плодів. Вона багато чого бачить. Але вона здатна те, що вона бачить, навів негативне, направити на позитив. Підійти пізніше і сказати: «Слухай, отут і отут – виправся, не роби так більше. А тут давай ми зробимо трішечки по-іншому, а там давай не будемо так робити, бо неправильно зрозуміють...» Людина повна милосердя. Вона здатна вміщати немочі інших людей, не дратуватися через них. Вона здатна молитися і підтримувати, бо іноді можна своїми словами «відбити» у людини бажання щось робити. Будемо уважні до того, що і як ми говоримо.

Мудрість повна добрих плодів. Нapisано, що праведник іде на небо, а діла його йдуть услід за ним. Діла мудрої людини, її плід видно. Апостол Іван казав, що саме так ми повинні розрізняти людей, розрізняти, який плід людина приносить. Вона може багато чого говорити, правильно говорити, але який її плід? Що вона за собою несе? Як у неї стосунки в сім'ї? Як у неї стосунки у церкві? Як її оцінюють і якою бачать на роботі? Мудра людина багата добрими плодами.

Мудрість безстороння і нелукава, вона здатна розрізняти добро і зло. Нapisано у Слові Божому, що зріла людина привчена звичкою розрізняти добро і зло (Євр.5:14). Вона здатна розуміти і відокремлювати. Іноді буває так, що дивимось на людину, бачимо якийсь її недолік і «ставимо на ній хрест»: все, ця людина погана, на неї можна не розраховувати. Але Христос полюбив нас такими, які ми є, але Він ненавидить наш гріх. Так само і ми маємо любити один одного. Мудра людина здатна бачити недоліки та відокремлювати їх, любити людину, але ненавидіти її гріх.

Апостол Яків закінчує так: «Плід праведності сіється творцями миру» (Як.3:18). Справжня мудрість завжди буде шукати миру. Мудрість ніколи не піде війною, не буде намагатися захопити, проявляти агресію. Вона лагідна! І коли ми бачимо агресію в сторону нашої країни, ми розуміємо, що там нічого спільного з мудрістю немає. Хай нас Господь всіх рясно благословить мати справжню мудрість, яка походить з неба. Тоді буде великий плід, великі справи ми зможемо звершувати.

Ми живемо сьогодні в останній час і рухаємось в сторону приходу нашого Господа Ісуса Христа. Тому треба подбати про те, щоб мати міцні стосунки з Богом, міцні стосунки один з одним. Цінують один одного, заохочуйте до любові і добрих вчинків, не залишайте зібрань ваших, як написано у посланні до Євреїв, 10:24-25. І нехай вас усіх Господь рясно благословить.

Олексій Гаврилов

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2320708 Наклад: 1000 примірників.

